

VINCE **THE PRINCE**

FRANÇOIS COLIN & RAF WILLEMS

**KOMPANY'S VERHAAL
& ALLE SLEUTELMATCHEN
UIT ZIJN CARRIÈRE**

Lannoo

INHOUD

ANDERLECHT 7

HSV 57

MANCHESTER CITY 71

RODE DUIVELS 137

TERUG BIJ ANDERLECHT 221

BRONNEN 251

DEEL 1

ANDERLECHT

'COACH, ON VA GAGNER'

1996-1997

U12, ANDERLECHT A 0-2 ANDERLECHT B

0-1 VINCENT KOMPANY, 0-2 VINCENT KOMPANY...

Het was ergens in 1997, nadat het A-team van Anderlecht in een duel om de Beker van België U12 een stevige derbynederlaag had geleden tegen RWDM. Om het vertrouwen van de ploeg op te krikken, organiseerde men een midweeks partijtje tegen het B-elftal. De twaalfjarigen zouden de elfjarigen even een lesje leren. Dat was buiten Vincent Kompany gerekend. Jeugdopleider Albert Maertens herinnert het zich alsof het gisteren was en denkt met genoeg terug aan die tijd.

'Coach, coach, ça ne va pas aujourd'hui, on va perdre comme ça.' De begeleider

luisterde even naar hem en greep toen in. 'Oké, kom er maar af, Vincent. Je hebt gelijk. Je bent inderdaad niet goed bezig.' Albert Maertens grijnst als hij zich de eerste confrontatie met de bijna tienjarige Vincent Kompany herinnert: 'Ik legde hem uit dat hij zijn kritiek voor zich moest houden als hij zelf bleef steken op zestig procent van zijn mogelijkheden. Ik las hem met de glimlach de levieten. Enkele weken later speelden we de topper tegen Standard. Ik viel achterover toen de RTB een interview van hem kwam afnemen. Die grote kop op dat magere mannetje vertelde toen zonder complexen aan de camera: "Je ne comprends pas, ils prennent tous des étrangers et les joueurs jeunes n'ont

pas la chance pour la première équipe.”

Dat waren dus de woorden van zijn eerste televisie-interview. Over het beleid van RSC Anderlecht. Een jongen van tien had gesproken.’

Volgens de jeugdopleider van Anderlecht had Kompany van kindsbeen af die persoonlijkheid: ‘Ik ontdekte dat voor het eerst echt op zijn elfde. Hij stond in het B-elftal van de U12 en een week eerder had ons A-team een flink pak voor

de broek gekregen van buur RWDM. We speelden met de B-ploeg een oefenmatch met jongens die dus een jaar jonger waren. Iedereen op de club vroeg zich af wat dat zou worden. Vincent kwam bij mij: “Coach, on va gagner.” Op zijn elfde! Hij liep alles dicht in het midden en tikte de twee goals voorbij de keeper. Ik lichtte meteen zijn vader in: “Als hij geen topper wordt, moet ik stoppen met deze job.” Ik stelde hem

▼
Jeugdcoach Albert Maertens:
‘Ik lichtte meteen zijn vader in: “Als hij geen topper wordt, moet ik stoppen met deze job.”’

steeds in het middenveld op, zodat hij veel balgevoel kreeg.’

Maertens had onmiddellijk door dat de jonge Vincent geen motivatiecursus nodig had. Hij hoefde de winnaarsmentaliteit evenmin op te rakelen: ‘Die zat in hem. Ik besteedde meer tijd aan het kanalisieren van zijn ongenoegen over zaken die niets met de wedstrijden te maken hadden. Kompany vloekte, want: “De A-ploeg mag op een schoon veld trainen en wij niet. Terwijl toch iedereen ziet dat wij beter zijn, coach? Ze kunnen het niet, dat ziet ge toch?”

Ik beaamde: “Ja, Vincent, zeker, Vincent, ’t is waar, Vincent.” Hij redeneerde steeds een stapje sneller dan de anderen. Hij dacht als een volwassene. Dat werkte niet op mijn zenuwen, want hij bleef een kind. Hij liet zich moeilijk intomen. Ik kon hem enkel pakken als hij niet de beste was: “Pas op, want meneer Collin [Anderlecht-topman] komt kijken.” Als aanvoerder zette hij iedereen op scherp. Dat was een beest. Ze liepen niet graag rondjes met hem: “Vincent, wacht op ons.” *Jawadde*, meneer dreef zijn zin door, tot de tong bij de anderen uit de mond hing. De echte topper voelt: als hij kapot zit, is dat ook bij de anderen zo. De echte topper – zoals Vincent – doet er dan nog een schepje bovenop. Hij wilde in één dag leren waar de anderen een week voor nodig hadden. Hij denkt steeds: ik ben de beste en wil dat ook bewijzen. Hij vond toen al: als ik niets kan leren, verdoe ik mijn tijd hier.’

Volgens Maertens keek hij met zijn charisma toen al ver vooruit: ‘Als voorstellen hem niet bevielen, deed hij wel wat

je vroeg, maar hij zocht toch steeds naar het waarom. Je kon hem gemakkelijk iets wijsmaken, op voorwaarde dat je hem met goede argumenten overtuigde. Dan zou hij erin trappen. Voor hetzelfde geld was hij vandaag ondernemer geworden, mocht hij niet geslaagd zijn als voetballer. Hij was al heel vroeg bezig met de kwaliteit van het spel en bekritiseerde openlijk het feit dat er bij ons in België amper aandacht wordt geschonken aan trainingsvelden en opleidingen. En hij was altijd een echte liefhebber. Na de training stapten de gasten gewoon van het ene pleintje naar het andere om verder te voetballen.’

Albert Maertens fluisterde vader Pierre Kompany op de parking van Anderlecht over de toen twaalfjarige Vincent het volgende in het oor: ‘Als hij niet op zijn achttiende bij de Rode Duivels zit, betekent het dat we een hele goede ploeg zullen hebben.’ ‘We hadden uiteindelijk een slechte nationale ploeg en hij zat er al op zijn zestiende bij. Had ik gelijk of niet? Vincent zien spelen als jonge gast, volstond voor mij om overtuigd te geraken van zijn kwaliteiten.’

Zo begon het dus eigenlijk op zijn elfde met die 0-2 en twee doelpunten van ‘middenvelder’ Vincent Kompany als speler van het B-elftal tegen het A-team van Anderlecht. De gretigheid en honger naar het resultaat zaten er toen al in. Ook al ging het om een vriendschappelijk partijtje. ■

EEN PUYOL ZONDER KOPSPSEL

1998-1999

U13, ANDERLECHT 7-2 LIERSE SK

‘Albert Maertens, die moet je spreken. Vincent is zeer schatplichtig aan hem.’ Een suggestie van vader Pierre. Wie is Albert Maertens? Meer dan 25 jaar geleden was hij bij Anderlecht de eerste coach van Vincent. Hij wist snel uit welk hout die gesneden was: niet de eerste de beste, een jongen van stavast. Albert zag meteen dat hij met een klasbak te doen had: ‘De jonge Vincent was op alle fronten een leider, van in den beginne. Als hij een doelstelling voor ogen hield, wilde hij die koste wat het kost waarmaken. Ik veronderstel dat hij dat van zijn moeder erfde. Het gezin Kompany gaf wel een goede mix. Moeder was een Waalse, vader emigreerde uit Congo. Ze spraken thuis Frans, maar ze stuurden hun kinderen naar het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

Vincent heeft de souplesse en het lichaam van zijn vader en de verbetering en de verantwoordelijkheidszin van zijn moeder. Ze eiste perfectie, want Afrikanen verliezen soms van hun kwaliteiten door een te nonchalante levenshouding. Moeder bracht binnen het gezin Kompany evenwicht. Ze durfde me ook kritisch te bevragen, maar met het sportieve moeide ze zich nooit.’

Coach Maertens zat dus opgescheept met een opgroeiende, nieuwsgierige jongen die al snel over alles een mening had. Allesbehalve een simpel mannetje: ‘Als je voorstellen hem bevielen, deed hij wat je vroeg. Al zocht hij steeds naar het waarom. Je kon hem gemakkelijk iets wijsmaken, op voorwaarde dat je hem met goede argumenten overtuigde. Dan zou hij

erin trappen. Hij keek als kleine jongen al ver vooruit. Met zijn charisma durfde hij toen al voor de dag te komen. Hij was al heel vroeg bezig met de kwaliteit van het spel en bekritiseerde openlijk het feit dat er bij ons in België amper aandacht werd geschonken aan trainingsvelden en opleidingen.

Er was echter vooral een sterke vriendschapsband bij de generatie van Vincent. Die mannen bleven jaren later samen op vakantie gaan. Vincent was een goeie gast, maar geen gemakkelijke mens. De topvoetballer is per definitie een ambetantentrik. Die is eenzaam en egoïstisch. Het zijn ego's met een mening. Ook Vincent, zeker Vincent. Daarnaast vermoed ik dat het leven in een grootstad als Brussel bepaalde banden schept. Het is er enigszins anders dan op het platteland. *Spelerkes* die het niet gemakkelijk hebben thuis – waar niemand op ze wacht op wie ze terug kunnen vallen – die moet je een beetje voorrang geven. Het is zo simpel om tegen die *mannekens* te zeggen: “Sorry, die anderen mogen spelen, want hun ouders rijden mee.” Dat deed ik niet, integendeel. Ik sprong voor hen in de bres. Ik gedroeg me tegelijk als hun vader en hun moeder en volgde

ook hun schoolwerk op. Een van die jongens was Trésor. Toen de beste vriend van Vincent. Hij verloor op jonge leeftijd in zes maanden tijd zijn beide ouders aan een Afrikaans virus. Ik ging hem ophalen, mijn vrouw bereidde maaltijden voor hem en hij mocht al eens blijven slapen. We vingden hen in de mate van het mogelijk op, want van de ene op de andere dag moest Trésor zich alleen door het leven slaan. Zo leefde ik met mijn jongens mee.

Op het sportieve deed ik geen enkele toegeving. Ik wilde winnaars kweken, want die bepalen het resultaat. Zonder honger win je niet. Leer ze te hongeren naar het resultaat. Geef ze tevens zin! Laat ze proeven van het plezier van het voetbal en daag ze uit. Daar ligt het geheim van de goede opleider. En wuif ook de complimenten weg.

We stonden tijdens een topper tegen Lierse SK bij de pauze met 0-2 in het krijt. Aan de zijlijn stonden meneer Collin en andere bestuursleden toe te kijken, want ik had vooraf rondgetoeterd dat ze me op staande voet mochten ontslaan als onze ploeg een keer verloor. Ik had gezien wat ik moest veranderen en gooide ons schema tijdens de rust om: het werd 7-2 voor

ons. Meneer Collin kwam me na afloop feliciteren: “*Vous avez changé le match, vous avez changé le match.*” Ik kende mijn wereld: “Maar neen, meneer Collin, ze hadden geen zin in de eerste helft.”

Toen al zag ik de aparte kwaliteiten van Vincent. Nadat ik hem op zijn zestiende had zien doorbreken in het eerste elftal, deed ik in *Het Nieuwsblad* de voorspelling dat hij een speler voor de absolute top zou worden. Ik bedoelde toen: de wereldtop. Ik bewaar dat artikel nog steeds. Heb ik gelijk gekregen? Volgens mij was hij van

het niveau van Puyol van Barça. Ik zag in hem zelfs zijn ideale vervanger. Maar weet je wat het zwakke punt was van die kleine Kompany? Zijn kopspel. Hij kon het niet. Die jongen wist werkelijk niet hoe te koppen. Weliswaar combineerden we bij Anderlecht vanuit de verdediging altijd over de grond. We hielden geen rekening met goede koppers. Hij had in zijn tijd dus een dramatisch kopspel, ondanks het feit dat hij al snel een beer van een vent was.’ ■

**'VINCENT WAS EEN
GOEIE GAST,
MAAR GEEN
GEMAKKELIJKE MENS.
DE TOPVOETBALLER
IS PER DEFINITIE EEN
AMBETANTERIK.'**

EINDE VAN DE MOEILIJKE HUMANIORA- JAREN

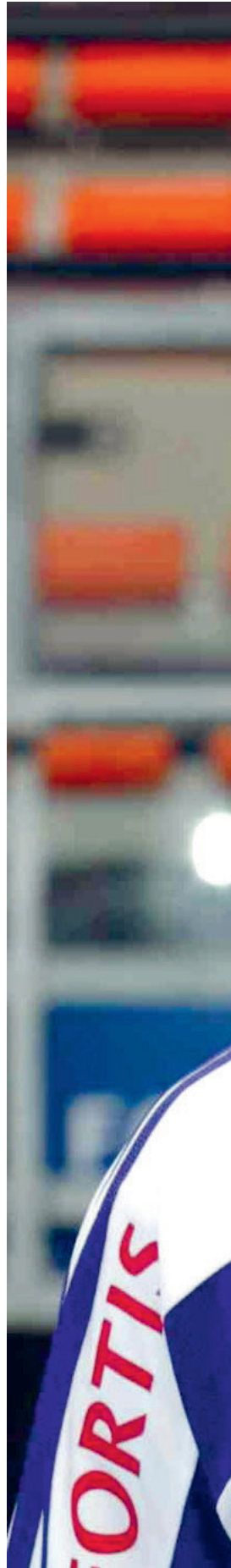
30 JULI 2003

RAPID BOEKAREST 0-0 ANDERLECHT

Het leven kan hard zijn. En dat ervoer de opgroeiende Vincent. Tussen zijn twaalfde en zestiende botste hij vaak op de harde werkelijkheid. Tegelijk zocht hij, zoals elke avontuurlijke en energieke jonge gast, de grenzen van het toelaatbare op. Maar hij deed dat op een doorgaans speelse wijze en met het charisma hem eigen, hoewel hij toch ook een aantal fratsen uitvoerde die niet door de beugel konden en evenmin zonder gevolgen bleven. In zijn biografie *Kompany, van ket tot kapitein* gaat auteur Frank Van de Winkel uitvoerig in op de tamelijk woelige puberteitsjaren van Vincent: 'Zijn ouders begeleidden hem

strak tijdens het lager onderwijs, maar ze slaagden daar niet meer in tijdens de humaniora. Hun keuze voor het Maria-Boodschap-Lyceum bleek te hoog gegrepen voor de combinatie met voetbal. Hij had het lastig om de nieuwe situatie in te schatten. In de lagere school kende iedereen hem, dat was niet langer het geval in de humaniora.'

Hij werd toen ook geconfronteerd met familiale moeilijkheden. Het huwelijk tussen zijn ouders draaide uit op een echtscheiding. En deze situatie, in combinatie met de stress van het voetbal en de

onduidelijkheid van het opgroeien, bezorgde hem zeer ernstige problemen.

Hij gedroeg zich volgens zijn vroegere leerkrachten aan het lyceum als een 'sloddervos en een macho die men moest dwingen tot opletten. Andere leerlingen hadden schrik van hem en zijn clubje, waar hij de leider van was. Ze haalden streken uit om hun status te bevestigen.' Dat ging ook ten koste van zijn studies. In Maria-Boodschap lag de nadruk op intellectuele ontwikkeling. Vincent volgde de opleiding Latijnse, maar dat was te hoog gegrepen. In het midden van het vierde jaar humaniora kreeg hij een scherpe evaluatie: hij werd beleefd doch kordaat verzocht om zich bij een andere school in te schrijven. Geruchten deden de ronde over

een gebrek aan inzet, een ontsnapping via het klasraam, het tot wanhoop drijven van leerkrachten, het lak hebben aan alle regels en zware discussies met leerkrachten die soms eindigden in het bureau van de directeur.

In interviews met onder meer het weekblad *Humo* en de krant *De Tijd* keek hij als volgt op die woelige tijd terug: 'Ik kan begrijpen dat ze me soms pretentieus vonden. Mijn ouders gingen in scheiding, een week voor de examens. Ik begreep niet goed wat er aan de hand was en het deed pijn. Gelukkig kende ik genoeg andere kinderen van gescheiden ouders, dus voelde ik me niet alleen. Mijn vader was bovendien zijn werk kwijtgeraakt. Ik ben van school gegooid, heb een jaar

moeten dubbelen en ben opgestapt in de nationale jeugdselectie. Ik had problemen met leraars en trainers. Ik hing steeds meer op straat rond en kreeg vrienden die iets mispeuterden. Mijn vader wilde de windturbine die hij ontworpen had op de markt brengen, maar er was geen geld. Hij ging een lening aan en toen begon het:

Intussen had hij van directrice Viviane Smekens van het Atheneum van Anderlecht de kans gekregen om met een 'wit blad' te herbeginnen. De school bevond zich op enkele minuten van het Anderlecht-stadion. Alles viel in de juiste plooi, ook al was hij soms zo vermoeid dat hij in slaap viel tijdens de lessen. Aan

'IK KOM UIT EEN BUURT WAAR MENSEN ALTIJD PECH HEBBEN.'

huurachterstallen, rekeningen, aanmaningen... We raakten in de schulden, in een spiraal waarin we misschien nooit meer uit raakten. Ik ben toen echt zelfstandig geworden, heb de waarde van het geld leren inzien en leren relativeren. Ons leven viel pas weer in de juiste plooi toen ik mijn eerste allereerste salaris kreeg. Precies op tijd, anders hadden we het misschien niet gered. Met die extra 300 of 400 per maand, werd het leven een stukje beter.'

◀ Vader Pierre Kompany toont met trots een krantenartikel over de puike prestatie van zijn zoon in de voorrondes van de Champions League.

het weekblad *Sport/Voetbalmagazine* verklaarde hij over het afsluiten van zijn humanioratijd: 'Tedereen zei me dat ik alles in mij had om een briljante student te zijn, maar dat was voor mij geen prioriteit. Pas toen ik van school veranderde en dicht bij een profcontract was, wilde ik wel slagen om de school af te maken. Ik kom uit een buurt waar mensen altijd pech hebben. Daarom wilde ik niets aan het toeval overlaten.'

Vanaf 30 juli 2003 veranderde echt zijn leven en verdwenen de financiële problemen van zijn familie als sneeuw voor de zon. De zeventienjarige Vincent speelde zich toen in de kijker tijdens zijn Europese debuut tegen Rapid Boekarest. ■

◀ Na zijn geslaagde debuut tegen Rapid Boekarest ging de deur open naar een basisplaats in de competitie. Kompany stelde niet teleur en Anderlecht begon aan een indrukwekkende reeks met hem in de verdediging.

JONGE ROTS IN DE BRANDING

9 AUGUSTUS 2003

ANDERLECHT 3-1 ANTWERP

Zeventien jaar! En debuteren in het eerste elftal van de grootste club van het land. Op 9 augustus 2003 stond Vincent Kompany zonder al te veel complexen aan de aftrap tegen Antwerp. Meer dan 20.000 Anderlecht-supporters juichten hem toe bij zijn eerste acties in de Belgische competitie. Ze kenden hem intussen al van twee geslaagde optredens in de voorronde van de Champions League. Vincent voelde zich goed in zijn vel en eigende zich snel zijn positie toe in het elftal met onder meer Zitka, Baseggio, Hasi, Wilhelmsson en Dindane. Antwerp verloor het pleit met 3-1, waarna Anderlecht vertrokken was voor een serie van zeven opeenvolgende zeges tegen achtereenvolgens AA Gent, STVV, SK Beveren, Sporting Lokeren, Westerlo en Heusden-Zolder.

Doelgemiddelde: 25-5. Kompany ontbrak enkel, wegens zijn eerste blessure, bij de 0-6-vernederings van Lokeren op het eigen Daknam. Met de komst van Club Brugge verloor paars-wit het maximum van de punten: 1-1. Daarna daverde de trein verder met uitoverwinningen bij Moeskroen en Sporting Charleroi en een thuiszege tegen Beerschot. Met 31 punten op 33, liefst 33 gescoorde goals en amper 6 tegen wachten Kompany en de zijnen vol vertrouwen Standard op.

Zijn eerste klassieker werd er geen om in te kaderen. Kompany blunderde bij het eerste tegendoelpunt en de counters van de Rouches sneden vervolgens nog drie keer als het spreekwoordelijke mes door de boter: 1-4, een ontzuivering van formaat. Hij probeerde de ontgoocheling voor zijn

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: François Colin en Raf Willems

Grafisch ontwerp: Wim De Dobbeleer

Zetwerk: C-Design

Fotomateriaal: Belga, Photonews, (p. 43), RSCA (pp. 9, 10, 12)

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie:

redactielifestyle@lannoo.com

© François Colin, Raf Willems, Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2020

D/2020/45/625 – NUR 480, 489

ISBN: 978 94 014 6863 3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.